

ÁFRA JÁNOS

Egy ifjú Démétérhez

Gyertek e szélesfátylú mezsgyén zengeni, Múzsák,
hol zöldellő szép Démétér hallgat el érzőn,
mint amikor szentélyt kért dühből gyásza helyéül
város végén oltárral, hol a dombra visz ösvény,
s ő ott várt, míg lánya a mélyből hozta a békét.
Úrnő vagy, tavasz és ősz asszonya, nőbeteg isten,
hozz ránk termést, tisztult törvényt, jó vizet, áldást,
hozzád szólva, te bőség, ó, sikerüljön a szántás.
Válladhoz száll, sáfrányként leng fürtöd a szélben,
hogyha beérik, kötheti ember mind a kalászung,
egyre növeszd azt, dús, buja, fejlődésre tanító,
és a szegény föld is teljen meg drága virággal.
Fájdalmaktól tündöklő, révült szemed enyhítsd,
oldozd fel földed, hisz lányodat újra elérted,
illatos bőrű, hús kezeidből szórj finom búzát.
Boldog a földön, lent és fent, aki tudja a titkot,
mit föltártál szent szertartás áldozatában,
s erről nem szól hű isten, sem földi halandó.
Gyertek e szélesfátylú mezsgyén zengeni, Múzsák,
hol zöldellő szép Démétér énekel érzőn.

Milyen hit, miféle tartalékok

Madarak verdesése fejem fölött –
elkerülve a veszélyes légifolyosókat,
elkerülve gomolyfelhőt és villámot,
a ritka levegő okozta bizonytalanságot.
A szélből tudják, mi van túl a dombokon.
Mennék velük, és még magasabbra,
beleoldódva egy névtelen áramlatba,
ám úgysem érem el, ami felé a vágy vezet.
Inkább egy olyan égre akarok felnézni,
ahol nem látni mást, csak magát az eget,
de képtelenség szabadulni a képzettől,
amit rajtad keresztül tanított ez
a kontinens a várakozásról, anyám.
A hártvás feloldódás reményéről,
ami kitakarja a napok pislákoló örömét,
és feléd tereli a szavakat, jelentsél
bármit is a mondatlan túliságban.

Aki visszatér, mert már nem szorul védelemre

Egyszer egy asszonyt,
aki nem szülhette meg
gyermekét, messzire űzött
fájdalma, lábai előtt virágok nyíltak,
mutatva neki az irányt,
de ő nem figyelt másra,
csak a fejében ismétlődő
hangokra, így hamar megtért
férjürához, vissza a faluba.
Ám amikor újra abba
az állapotba hozta az élet,
amelyben megcsonkították,
el akart menekülni,
el az emberek kezei közül,
kiszakítva magát
a férfiak gondolatából is.
Már nem volt egyedül,
mégis magányosan bolyongott,
ágakba kapaszkodva, kivárt,
majd letörten tévelygett az erdőben,
és ahogy a napok teltek,
nem tudta már, tovább hová,
hogyan, merre mehetne.
A szarvasok elé vetette magát,
könyörgött, hogy óvják
meg őt a sajátjaitól,
és leginkább őrizték benne
a fejlődő magzatot.
Óvatosak voltak a szarvasok,
de hittek őszinte sírásának,
és az egyikük borjúi közé fogadta,
a bokrok közt bújtatta,
amíg két ember nem lett
belőle. A születéskor
még nem indultak farkasok
a kiáltozás irányába,
de ahogy erőre kapott
az újszülött, aki alsó szemhéján
sötét anyajegyét hordozott,
a szarvas elhárított tőle,
mert gyengeségében is
vad volt a vadak között.
Azzal biztatta hát föl önmagát
az anyja, aki urát elhagyta,
hogyan végtére is fia lett,
hát miért ne örülnének,
és visszaindult az emberekhez.
Örültek bizony a faluban,
hiszen már hét esztendeje
nem született náluk fiúgyermek,

de árulásáért az asszonyt
megvetették, és ura elűzte
átkozódások közepette.
Évek múltak-teltek,
a fiú nőttön-nődögélt,
és vele az ő ereje,
hajtotta apja vére,
volt mondandója,
megbecsült ifjú lett belőle,
és a lányok bizony
szerették pézsmailatát,
mégsem hoztak elégedettséget
neki az éjszakák,
minden rezzenésre felriadt,
forgolódott kedvetlen.
A vágy borogatta fejét jobbra-balra,
hát csak meg kéne találja
azt, aki bokrok alatt bujdokolt vele,
azt, akivel egy a veleje.
Mint megtudta,
azért menekült el az anyja,
hogy őt megmentse,
nem volt hát őrült az istenadta.
Állton álldogált az ifjú,
gondolkozott gyerekkorán,
figyelve, merre vezet
az állatok nyomvonala,
aztán elindult kutakodva,
és nem felejtett otthon
semmit, ami hiányozni tud.
Menten mendegélt,
és egy hegynek a túlfelén
rátalált arra a tisztásra,
ahol szarvas és ember
takarosan, békében él együtt,
elkerítve a farkasoktól.
Bebocsátást kapott a fiú,
mert látták szemhéja vízvonalán
a jelet, és érezték bőrén
otthonuk szagát, amit a falu
le nem koptathatott.
Odahívták hozzá az asszonyt,
akinek a tekintete
olyan volt, mint az élet,
szólnia sem kellett
a nyelven, amit fia mástól tanult,
csak inni adott neki,
és keze megpihent mellkasán.
Tette, amit tenni kell,
ha visszatér az emberhez
egy elvesztett titok.